

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski

w sprawie ze skargi J. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym pod sygn. IV KO 59/24

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 18 lutego 2025 r.,

**na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z
art. 8 ust. 2 u.s.p.p. pozostawia skargę bez rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Pismem z 28 grudnia 2024 r. J. J. (dalej: „skarżący”) wniósł skargę na
naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w
sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt IV KO 59/24.

Z akt sprawy o sygn. IV KO 59/24 wynika, że 13 maja 2024 r.
do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skarżącego z 6 maja 2024 r. zatytułowane
„wniosek”, którym domagał się wznowienia postępowania na podstawie „art. 7 Europejskiej
Komisji Praw Człowieka”.

Postanowieniem z 24 października 2024 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia
wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuraturę i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725 ze zm., dalej także: „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Skarga na przewlekłość może dotyczyć tylko określonej kategorii postępowań. Ich zamknięty katalog został zawarty w art. 3 u.s.p.p. Nie uwzględniono w nim postępowania, którego dotyczy pismo skarżącego, tj. wniosku o wznowienie postępowania. Oznacza to, że sprawa o rozpoznanie wniosku o wznowienie postępowania nie jest „sprawą” w rozumieniu art. 2 u.s.p.p. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 listopada 2022 r., I NSP 266/22 i z 31 lipca 2024 r., I NSP 228/24). Z tego zatem powodu należało skargę pozostawić bez rozpoznania.

Na marginesie zauważyć należy, że zgodnie z art. 5 ust. 1 u.s.p.p. warunkiem skuteczności skargi na przewlekłość jest wniesienie jej w toku postępowania. Celem przedmiotowej skargi jest bowiem eliminowanie i zapobieganie przewlekłości poprzez dyscyplinowanie sądu orzekającego do podejmowania czynności prowadzących do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Skarga na przewlekłość wniesiona już po jego prawomocnym zakończeniu nie może odnieść tego skutku (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13). Zwrócić uwagę należy, że postępowanie, którego stwierdzenia przewlekłości domaga się skarżący zakończyło się 24 października 2024 r. wydaniem przez Sąd Najwyższy postanowienia o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Mając to na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p.p. orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[a.t]